



torateloheim.org

תורת אלהים: נספח 6: הבשרים האסורים לנוצרים

לא כל היצורים החיים נבראו להיות מזון

גן עדן: תזונה מבוססת על צמחים

אמת זו מתבררת כאשר אנו בוחנים את ראשית האנושות בגן עדן. אדם, האדם הראשון, קיבל את המשימה לטפל בגן. איזה סוג של גן? הטקסט העברי המקורי אינו מציין במפורש, אך יש ראיות משכנעות לכך שהיה זה גן עצי פרי:

"וַיֹּטֶעַ יְהוָה אֱלֹהִים גֵּן בְּעֵדֶן מִקְדָּם... וַיִּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־עֵץ נֹחֵם לְמַרְאֶה וְטוֹב לְמַאֲכָל" (בראשית ב:טו).

אנו גם קוראים על תפקידו של אדם במתן שמות לבעלי החיים ובטיפול בהם, אך בשום מקום בכתובים לא נאמר שהם היו גם "טובים למאכל", כמו העצים.

צריכת בעלי חיים בתוכניתו של אלוהים

אין פירוש הדבר שאכילת בשר אסורה על ידי אלוהים—לו הייתה, היינו מוצאים הוראה מפורשת על כך בכל הכתובים. עם זאת, הדבר מבהיר כי צריכת בשר בעלי חיים לא הייתה חלק מהתזונה האנושית מראשיתה.

סיפוקו הראשוני של אלוהים עבור האדם בשלבים המוקדמים נראה מבוסס כולו על צמחים, תוך הדגשת פירות וצמחייה אחרת.

ההבחנה בין בעלי חיים טהורים לטמאים

הופיעה לראשונה בימי נוח

בעוד שבשלב מסוים אלוהים התיר לאדם להרוג ולאכול בעלי חיים, נקבעו הבחנות ברורות בין בעלי חיים המתאימים למאכל לבין אלו שאינם.

הבחנה זו משתמעת לראשונה בהוראות שניתנו לנוח לפני המבול:
"מִכָּל-הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה תִּקַּח-לָךְ שִׁבְעָה שִׁבְעָה אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ וּמִן-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר לֹא-טְהוֹרָה הִיא שְׁנַיִם אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ" (בראשית ז:ב).

ידע מובנה על בעלי חיים טהורים

העובדה שאלוהים לא הסביר לנוח כיצד להבחין בין בעלי חיים טהורים לטמאים מרמזת כי ידע זה כבר היה טבוע באנושות, אולי מאז הבריאה עצמה.

הכרה זו של בעלי חיים טהורים וטמאים משקפת סדר ותכלית אלוהיים רחבים יותר, בהם יצורים מסוימים נבחרו לתפקידים ייחודיים במסגרת טבעית ורוחנית.

המשמעות המוקדמת של בעלי חיים טהורים

קשורה לקרבן

בהתבסס על השתלשלות האירועים בסיפור בראשית, ניתן להניח כי עד תקופת המבול, ההבחנה בין בעלי חיים טהורים לטמאים הייתה קשורה רק לקבלתם לקרבנות.

מנחתו של הבל, שכללה את בכורות צאנו, מדגישה עיקרון זה. בטקסט העברי, הביטוי "מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ" משתמש במילה "צאן" (*tzon*, צֹאן), המתייחסת לרוב לבעלי חיים מבויתים קטנים כמו כבשים ועזים. לכן, סביר מאוד להניח שהבל הקריב כבש או גדי צעיר מצאנו (בראשית ד:ג-ה).

הקרבנות של נוח מבעלי חיים טהורים

באופן דומה, כאשר יצא נוח מן התיבה, הוא בנה מזבח והקריב עולות לה' מבעלי החיים הטהורים, אשר הוזכרו במפורש בהוראותיו של אלוהים לפני המבול (בראשית ח:כ; ז:ב).

הדגשה מוקדמת זו על בעלי חיים טהורים לקרבן מניחה את היסוד להבנת תפקידם הייחודי בעבודת האל ובטהרת הברית.

המילים העבריות המשמשות לתיאור קטגוריות אלו—**טהור** (**טהור**) ו**טמא** (**טמא**)—אינן מקריות. הן מחוברות עמוקות לרעיונות הקדושה וההפרדה לה:

• **טמא (Tamei)**

משמעות: לא טהור, טמא.

שימוש: מתייחס לטומאה טקסית, מוסרית או פיזית. לרוב משויך לבעלי חיים, חפצים או מעשים האסורים לאכילה או לעבודת ה'.

דוגמה: "אך אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ... טְמֵאִים הֵם לָכֶם" (ויקרא יא:ד).

• **טהור (Tahor)**

משמעות: נקי, טהור.

שימוש: מתייחס לבעלי חיים, חפצים או אנשים המתאימים לאכילה, פולחן או פעילויות טקסיות.

דוגמה: "וְלֹהֲבַדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר" (ויקרא יי:).

מונחים אלה מהווים את הבסיס לחוקי התזונה של אלוהים, המפורטים מאוחר יותר ב**ויקרא יא** וב**דברים יד**. פרקים אלו מציינים במפורש אילו בעלי חיים נחשבים טהורים (מותרים לאכילה) ואילו טמאים (אסורים למאכל), כדי להבטיח שעם ה' יישאר מובדל וקדוש.

אזהרות ה' מפני אכילת מאכלים טמאים

לאורך **התנ"ך**, אלוהים הזהיר שוב ושוב את עמו מפני הפרת חוקי התזונה שלו. כמה פסוקים ספציפיים מגנים את צריכת בעלי חיים טמאים, ומדגישים כי מעשה זה נתפס כהתמרדות נגד מצוות ה':

"הָעַם הַמְּכַעֲסִים אוֹתִי עַל־פְּנֵי תַמִּיד... הָאֲכָלִים בְּשַׁר הַחֲזִיר וּפְרֶקֶת חֶמֶר אֲבוֹתֵיהֶם בִּקְרָבָם" (ישעיהו סו:ג-ד).

"הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמְטַהְרִים אֶל־הַגָּנוֹת אַחֵר אֶחָד בְּתוֹךְ אֲכָלִי בְשַׁר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהַעֲכָבֵר יַחְדָּו יִסּוּפוּ נְאֻם־יְהוָה" (ישעיהו סו:יז).

תוכחות אלו מדגישות כי אכילת בשר טמא לא הייתה רק עניין תזונתי אלא כישלון מוסרי ורוחני. המעשה של צריכת מאכלים אסורים במפורש שיקף חוסר ציות למצוות אלוהים והתנהגות של חוסר קדושה.

ישוע ומאכלים טמאים

עם בואו של ישוע, עליית הנצרות, וכתבי הברית החדשה, רבים החלו לשאול האם אלוהים כבר אינו מתעניין בציות לחוקיו, כולל חוקי המזון הטמא. למעשה, כמעט כל העולם הנוצרי אוכל כל מה שהוא רוצה.

עם זאת, העובדה היא שאין נבואה בתנ"ך שאומרת שהמשיח יבטל את חוקי המזון הטמא או כל חוק אחר מאת אביו (כפי שטוענים חלקם). ישוע בבירור שמר על מצוות האב בכל דבר, כולל בנקודה זו. **אם ישוע**

היה אוכל חזיר, כפי שאנו יודעים שהוא אכל דג (לוקס כד:מא-מג) וטלה (מתי כו:יז-ל), אז היה לנו לימוד ברור באמצעות דוגמה, אך אנו יודעים שזה לא היה המקרה. אין לנו כל אינדיקציה לכך שישוע ותלמידיו הפרו את ההוראות שניתנו על ידי אלוהים דרך נביאיו.

טיעונים שהופרכו

טיעון שגוי: "ישוע הכריז שכל המאכלים טהורים"

האמת:

מרקוס ז:1-23 מצוטט לעיתים קרובות כהוכחה לכך שישוע ביטל את חוקי הכשרות בנוגע לבשר טמא. עם זאת, בדיקה מעמיקה של הטקסט מגלה כי פרשנות זו אינה מבוססת. הפסוק שמצוטט באופן שגוי אומר: **"כִּי לֹא יִכְנָס לְלִבּוֹ כִּי אִם לְקִבְדּוֹ יֵצֵא לְעֵשֶׂר"** (ובזה טיהר את כל המאכלים) (מרקוס ז:19).

ההקשר: זה לא על חוקי הכשרות

ראשית, ההקשר של קטע זה אינו קשור כלל לחוקי הכשרות המתוארים בויקרא י"א. במקום זאת, מדובר בוויכוח בין ישוע לפרושים על מסורת יהודית שאינה קשורה לתורת המזון הכשר. הפרושים והסופרים הבחינו בכך שתלמידי ישוע לא קיימו את טקס נטילת הידיים (נטילת ידיים), הליך טקסי הכולל שטיפת הידיים עם ברכה, אשר נוהג עד היום בקרב הקהילה היהודית, במיוחד בחוגים האורתודוקסיים.

דאגתם של הפרושים לא הייתה בנוגע לחוקי התזונה של אלוהים, אלא בנוגע לציות למסורת אנושית זו. בעיניהם, אי-קיום הטקס היה בגדר טומאה.

תגובתו של ישוע: מה שבלב חשוב יותר

ישוע מקדיש חלק ניכר ממרקוס ז ללמד שהטומאה האמיתית אינה נובעת ממנהגים חיצוניים אלא ממצב הלב. הוא מדגיש כי טומאה רוחנית נובעת ממחשבות ומעשים חוטאים, ולא מאי-שמירה על טקסים חיצוניים.

כאשר ישוע מסביר שהמאכלים אינם מטמאים את האדם כי הם נכנסים למערכת העיכול ולא ללב, הוא אינו מתייחס לחוקי הכשרות אלא למסורת של נטילת הידיים. תשומת הלב שלו ממוקדת בטוהר הפנימי ולא בטקסים חיצוניים.

בחינה מעמיקה יותר של מרקוס ז:19

מרקוס ז:19 לעיתים קרובות מובן באופן שגוי בשל הערה סוגרית שלא קיימת במקור היווני, אשר נכתבה על ידי מוציא לאור של כתבי הקודש: "ובזה טיהר את כל המאכלים". בטקסט היווני, המשפט מופיע כך:

**"ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εἰς τὸν
"ἄφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα**

שניתן לתרגם באופן מילולי כ:

"כי אינו נכנס ללב, אלא לבטנו, ומשם יוצא לבית הכסא, מטהר את כל המאכלים".

לקרוא: "משם יוצא לבית הכסא, מטהר את כל המאכלים", ולתרגם כ: "ובזה טיהר את כל המאכלים" זו מניפולציה מכוונת שנועדה להתאים את הכתוב להשקפה אנטי-תורנית שמקודמת בבתי הספר לתאולוגיה ובקרב מוציא לאור של כתבי הקודש.

הסבר הגיוני יותר הוא שכל המשפט מתאר את התהליך הפיזי של אכילה. מערכת העיכול קולטת מזון, מפרידה את החומרים המזינים שגוף האדם צריך (החלק הטהור), ואז מסלקת את הפסולת. הביטוי "מטהר את כל המאכלים" מתייחס ככל הנראה לתהליך הטבעי שבו הגוף מנצל את מה שטוב וזורק את השאר.

סיכום על טיעון שגוי זה

מרקוס ז:23-1 אינו עוסק בביטול חוקי התזונה של אלוהים, אלא בדחיית מסורות אנושיות שמציבות דגש על טקסים חיצוניים במקום על טהרת הלב. ישוע לימד שהטומאה האמיתית נובעת מהלב ולא מאי-שמירה על נטילת ידיים טקסית. הטענה כי "ישוע הכריז שכל המאכלים טהורים" היא פרשנות שגויה של הכתוב, המבוססת על נטייה להתנגד לחוקי אלוהים הנצחיים. בקריאה קפדנית של ההקשר והשפה המקורית, ברור כי ישוע שמר על תורת משה ולא ביטל את חוקי המזון שניתנו על ידי אלוהים.

טיעון שגוי: "בחזון, אלוהים אמר לשליח פטרוס שעכשיו מותר לנו לאכול את בשרם של כל בעלי החיים"

האמת:

רבים מצטטים את חזונו של פטרוס במעשי השליחים י' כהוכחה לכך שאלוהים ביטל את חוקי הכשרות הנוגעים לבעלי חיים טמאים. עם זאת, בדיקה מעמיקה של ההקשר והמטרה של החזון מראה כי לא הייתה לו שום כוונה לבטל את ההוראות על מאכלים טהורים וטמאים. החזון נועד ללמד את פטרוס לקבל גויים לתוך עם אלוהים, ולא לשנות את חוקי התזונה שנתן אלוהים.

במעשי השליחים י', פטרוס רואה חזון שבו יורדת מן השמים סדין המכיל כל סוגי החיות, טהורות וטמאות, בליווי ציווי "שחוט ואכול". תגובתו של פטרוס ברורה: "חלילה לי אֲדוֹנִי, כִּי מַעוֹלָם לֹא אֶכְלֹתִי כָּל טָמֵא וְנִבְלָה" (מעשי השליחים י:14).

תגובה זו משמעותית מכמה סיבות:

1. ציונו של פטרוס לחוקי הכשרות

חזון זה מתרחש לאחר עלייתו של ישוע לשמיים והורדת רוח הקודש בחג השבועות. אם ישוע היה מבטל את חוקי הכשרות במהלך כהונתו, פטרוס—שהיה תלמיד קרוב של ישוע—היה מודע לכך ולא היה מתנגד בצורה כה חריפה. העובדה שפטרוס סירב לאכול בעלי חיים טמאים מוכיחה שהוא עדיין שמר על חוקי הכשרות ולא הבין שהם בוטלו.

2. המשמעות האמיתית של החזון

החזון חוזר על עצמו שלוש פעמים, מה שמדגיש את חשיבותו, אך משמעותו האמיתית מתבהרת בפסוקים שלאחר מכן, כאשר פטרוס מבקר בביתו של קורנליוס, גוי. פטרוס עצמו מסביר את משמעות החזון:

"וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אַתֶּם יוֹדְעִים כִּי לֹא יִפּוּי לְאִישׁ יְהוּדִי לְהִתְחַבֵּר אֶל נֹכְרִי אוֹ לָבוֹא אֶל בֵּיתוֹ וַיִּזְרְקֵי הָאֱלֹהִים שְׁלֹא אֶקְרָא לְאִישׁ טָמֵא אוֹ נֹכְף" (מעשי השליחים י:28).

החזון לא עסק כלל במזון, אלא היה מסר סמלי. אלוהים השתמש בדימוי של חיות טהורות וטמאות כדי ללמד את פטרוס שהמחיצות בין יהודים לגויים מוסרות, וכי כעת הגויים יכולים להתקבל אל תוך עם הברית של אלוהים.

סתירות לוגיות בטענה שחוקי המאכלות הטמאות בוטלו

הטענה שחזונו של פטרוס ביטל את חוקי הכשרות מתעלמת מכמה נקודות קריטיות:

1. התנגדותו הראשונית של פטרוס

אם חוקי הכשרות כבר בוטלו, התנגדותו של פטרוס הייתה חסרת היגיון. דבריו משקפים את דבקותו המתמשכת בחוקים אלו, גם לאחר שנים של הליכה אחרי ישוע.

2. אין עדות בכתובים לביטול החוקים

בשום מקום במעשי השליחים י' לא נאמר במפורש שחוקי הכשרות בוטלו. המיקוד כולו הוא על קבלת הגויים, ולא על הגדרה מחודשת של טהור וטמא.

3. הסמליות של החזון

מטרתו של החזון ברורה ביישומו. כאשר פטרוס מבין שאלוהים אינו עושה אפליה אלא מקבל אנשים מכל אומה אשר יראים אותו ועושים צדקה (מעשי השליחים י:34-35), ברור שהחזון עסק בהסרת דעות קדומות, ולא בביטול חוקי הכשרות.

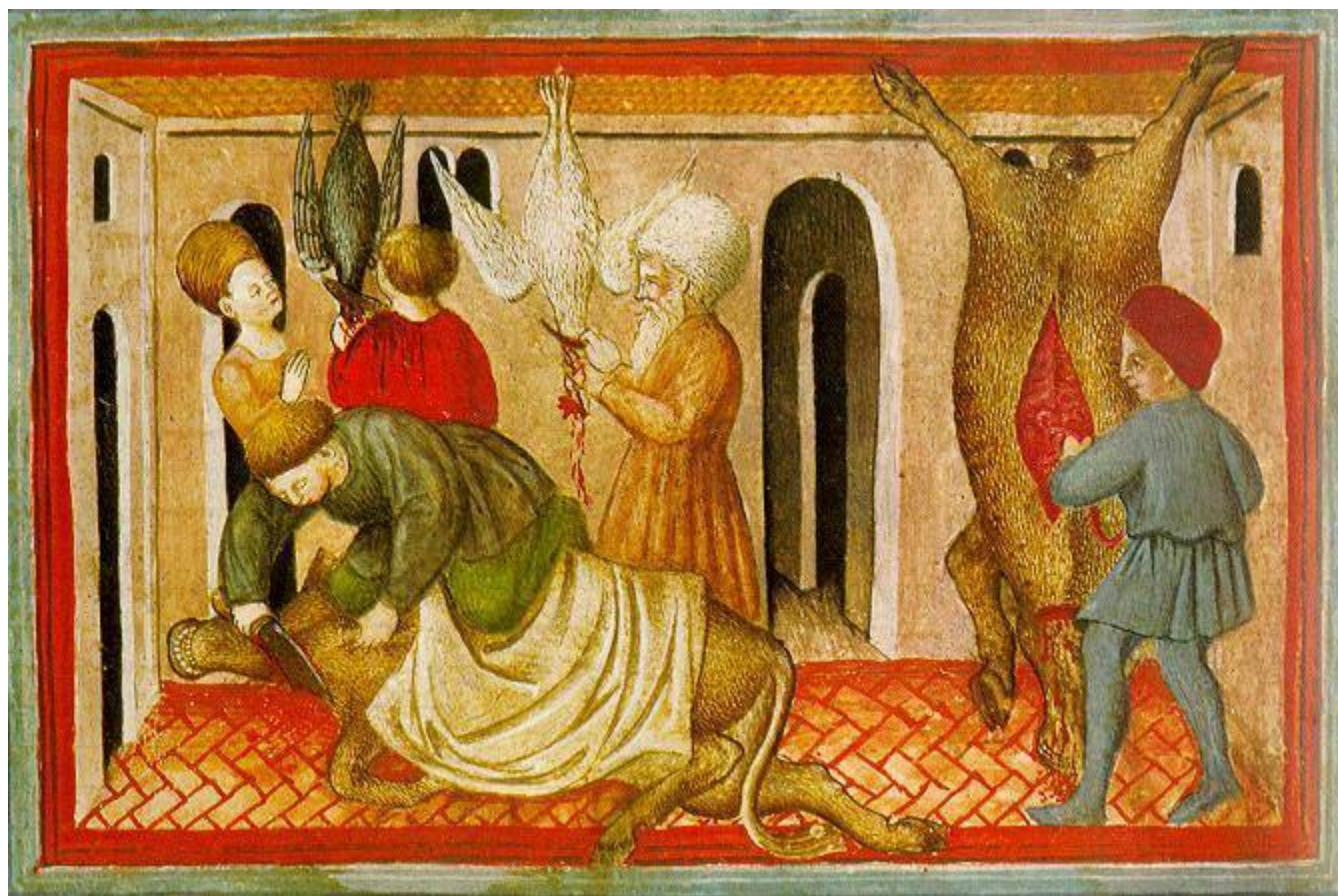
4. סתירות בפרשנות

אם החזון היה עוסק בביטול חוקי הכשרות, הוא היה סותר את ההקשר הרחב יותר של ספר מעשי השליחים, שבו המאמינים היהודים, כולל פטרוס, המשיכו לשמור על מצוות התורה. בנוסף, החזון היה מאבד את כוחו הסמלי אם היה מפורש באופן מילולי, כיוון שאז הוא היה עוסק רק בפרקטיקות תזונה ולא בנושא המשמעותי יותר של קבלת הגויים.

סיכום על טיעון שגוי זה

חזונו של פטרוס במעשי השליחים י לא עסק באוכל, אלא באנשים. אלוהים השתמש בדימוי של חיות טהורות וטמאות כדי להעביר אמת רוחנית עמוקה יותר: שהבשורה מיועדת לכל העמים וכי אין עוד להחשיב את הגויים כטמאים או כמודרים מעם האלוהים. לפרש חזון זה כהתבטלות חוקי הכשרות זהו עיוות של ההקשר והמטרה של הקטע.

ההוראות התזונתיות שנתן אלוהים בוויקרא י"א נותרו ללא שינוי ולעולם לא היו מוקד החזון. מעשיו של פטרוס והסבריו מאשרים זאת. המסר האמיתי של החזון עוסק בהסרת מחיצות בין בני אדם, ולא בשינוי חוקי אלוהים הנצחיים.



ציור ישן של קצבים מכינים בשר לפי כללי הכשרות המקראיים, המאפשרים ניקוז הדם מכל החיות הטהורות, העופות והבהמות כפי שמתואר בוויקרא י"א

טיעון שגוי: "מועצת ירושלים קבעה שהגויים יכולים לאכול כל דבר כל עוד זה לא נחנק ובדמו"

האמת:

מועצת ירושלים (מעשי השליחים ט"ו) מתפרשת לעיתים קרובות כמתן רשות לגויים להתעלם מרוב מצוות אלוהים ולהיצמד רק לארבע דרישות בסיסיות. עם זאת, בחינה מעמיקה יותר מגלה כי המועצה לא נועדה לבטל את חוקי אלוהים עבור הגויים, אלא להקל על השתלבותם הראשונית בקהילות משיחיות-יהודיות.

מה היה נושא מועצת ירושלים?

השאלה העיקרית שנדונה במועצה הייתה האם על הגויים להתחייב באופן מלא לכל מצוות התורה—כולל המילה—לפני שתותר להם לשמוע את הבשורה ולהשתתף במפגשי הקהילות המשיחיות הראשונות.

במשך מאות שנים, המסורת היהודית החזיקה בתפיסה שעל הגויים להיות שומרי תורה לחלוטין, כולל קבלת מצוות כמו שמירת השבת, חוקי הכשרות ומצוות נוספות, לפני שיהודי יכול היה להתחבר עמם בחופשיות (ראו: מתי י: 5-6; יוחנן ד: 9; מעשי השליחים י: 28). החלטת המועצה סימנה שינוי בכך שהכירה בכך שהגויים יכולים להתחיל את דרכם באמונה מבלי לציית לכל החוקים הללו באופן מיידי.

ארבע דרישות ראשוניות להרמוניה

המועצה קבעה כי הגויים יכולים להשתתף בפגישות הקהילה כפי שהם, בתנאי שיימנעו מהדברים הבאים (מעשי השליחים ט"ו: 20):

1. **מאכלים שנטמאו על ידי אלילים:** הימנעות מצריכת מזון שהוקרב לאלילים, כיוון שעבודה זרה הייתה פוגענית מאוד עבור המאמינים היהודים.
2. **תועבה מינית:** הימנעות מעבירות מין, שהיו נפוצות מאוד בתרבויות האליליות.
3. **בשר בעלי חיים שנחנקו:** הימנעות מאכילת בעלי חיים שהומתו בדרך שאינה כשרה, כיוון שזה השאיר את דמם, דבר האסור בתורת אלוהים.
4. **דם:** הימנעות מאכילת דם, כיוון שהתורה אוסרת זאת (ויקרא י"ז: 12-10).

דרישות אלו לא היו סיכום של כל החוקים שעל הגויים לשמור. הן שימשו כנקודת התחלה שנועדה להבטיח שלום ואחדות בין המאמינים היהודים והגויים בקהילות המשולבות.

מה החלטה זו לא אמרה

מגוחך לטעון כי ארבע דרישות אלו היו החוקים היחידים שעל הגויים לציית להם כדי לרצות את אלוהים ולזכות בישועה.

• האם לגויים הותר להפר את עשרת הדיברות?

- האם הם יכלו לעבוד אלוהים אחרים, לקחת את שם ה' לשווא, לגנוב או לרצוח? כמובן שלא. מסקנה כזו הייתה סותרת את כל מה שהכתובים מלמדים על ציפיותיו של אלוהים לצדקה.

• נקודת התחלה, לא נקודת סיום:

- המועצה עסקה בצורך המיידי לאפשר לגויים להשתלב בקהילות המשיחיות-יהודיות. ההנחה הייתה שהם יגדלו בהבנה ובציות לאורך זמן.

מעשי השליחים ט"ו:21 מספק הבהרה

החלטת המועצה מתבהרת במעשי השליחים ט"ו:21:
"כִּי מִתְּשֵׁה מַעוֹלָם יֵשׁ לוֹ דוֹרָשִׁים בְּכָל עִיר וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ בְּכָתִי הַכְּנֶסֶת בְּכָל שַׁבָּת".

פסוק זה מראה כי הגויים ימשיכו ללמוד את חוקי אלוהים כאשר ישתתפו בבית הכנסת וישמעו את תורת משה. המועצה לא ביטלה את מצוות אלוהים, אלא קבעה גישה מעשית שתאפשר לגויים להתחיל את דרכם באמונה מבלי להעמיס עליהם את כל החוקים בבת אחת.

ההקשר מתוך תורתו של ישוע

ישוע עצמו הדגיש את חשיבות שמירת מצוות אלוהים. לדוגמה, במתי י"ט:17 ובלוקס י"א:28, וכן לאורך כל הדרשה על ההר (מתי ה'-ז'), ישוע חיזק את הצורך לציית לחוקי אלוהים, כולל האיסורים על רצח, ניאוף, מצוות אהבת הזולת ועוד רבים אחרים. עקרונות אלו היו יסודיים ולא היו מתבטלים על ידי השליחים.

סיכום על טיעון שגוי זה

מועצת ירושלים לא קבעה שהגויים יכולים לאכול כל דבר או להתעלם ממצוות אלוהים. היא טיפלה בסוגיה ספציפית: כיצד יוכלו הגויים להשתלב בקהילות המשיחיות-יהודיות ללא דרישה מיידית לקיום כל מצוות התורה. ארבע הדרישות שנקבעו היו אמצעי מעשי לקידום שלום והרמוניה בין יהודים וגויים בקהילות משותפות.

הציפייה הייתה ברורה: הגויים יעמיקו בהבנתם את חוקי אלוהים עם הזמן, דרך קריאת התורה בבתי הכנסת בכל שבת. לטעון אחרת זה לעוות את מטרת המועצה ולהתעלם מהמסר הרחב יותר של הכתובים.

טיעון שגוי: "השליח פולוס לימד שהמשיח ביטל את הצורך לציית לחוקי אלוהים כדי להיוושע"

רבים ממנהיגי הנצרות, אם לא רובם, מלמדים באופן שגוי כי השליח פולוס התנגד לחוקי אלוהים והורה לגויים להתעלם ממצוותיו. חלקם אף טוענים כי שמירת מצוות אלוהים מסכנת את הישועה. פרשנות זו הובילה לבלבול תיאולוגי עמוק.

חוקרים החולקים על פרשנות זו ניסו בעמל רב להראות כי דבריו של פולוס הוצאו מהקשרם, או שהובנו לא נכון ביחס לחוק ולישועה. עם זאת, עמדתנו שונה.

מדוע פרשנות פולוס היא גישה שגויה

אנו מאמינים שאין צורך—ואף זהו דבר פוגע כלפי ה'—להתאמץ להסביר את עמדתו של פולוס ביחס לחוק. פעולה כזו מרוממת את פולוס, שהוא בן אדם, לדרגה השווה או אף גבוהה יותר מהנביאים ומישוע עצמו.

במקום זאת, הגישה התיאולוגית הנכונה היא לבדוק האם הכתובים שקדמו לפולוס חזו או אישרו את הרעיון שמישהו יבוא לאחר ישוע וילמד מסר המבטל את חוקי אלוהים. אם נבואה כה חשובה אכן הייתה קיימת, היה לנו יסוד לקבל את תורתו של פולוס בעניין זה כהוראה אלוהית, והיה היגיון בכך שנשתדל להבינה ולחיות לפיה.

היעדר נבואות על פולוס

המציאות היא שאין בכתובים שום נבואה על פולוס—או על כל דמות אחרת—המביאה מסר המבטל את חוקי אלוהים. הדמויות היחידות שמתוארות בנבואות התנ"ך ומופיעות בברית החדשה הן:

1. **יוחנן המטביל:** תפקידו כמבשר המשיח נובא ואושר על ידי ישוע (למשל, ישעיהו מ':3, מלאכי ג':1, מתי י"א:14).
2. **יהודה איש קריות:** רמזים עקיפים נמצאים בפסוקים כמו תהילים מ"א:10 ותהילים ס"ט:26.
3. **יוסף הרמתי:** ישעיהו נ"ג:9 רומז בעקיפין עליו כמי שסיפק את מקום קבורתו של ישוע.

מעבר לדמויות אלו, אין שום נבואה על מישהו—ובוודאי לא על אדם מטרסוס—שישלח לבטל את מצוות אלוהים או ללמד כי גויים יכולים להיוושע ללא ציות לחוקי הנצחיים.

מה נבא ישוע שיקרה אחרי עלותו לשמים

ישוע נתן נבואות רבות לגבי מה שיקרה לאחר כהונתו הארצית, כולל:

- **חרבן המקדש** (מתי כ"ד:2).
- **רדיפת תלמידיו** (יוחנן ט"ו:20, מתי י':22).
- **התפשטות בשורת המלכות לכל הגוים** (מתי כ"ד:14).

אף על פי כן, אין באזכור שאחר מתוך תרס"ו—כלום את פאולוס—נתנה לו סמכות ללמד דוקטרינה חדשה או סותרת בנגע לישיעה וצעיית.

המבחן האמיתי של כתביו של פאולוס

זה לא אומר שעלינו לדחות את כתבי פאולוס או של פטרוס, יוחנן, או יעקב. אבל עלינו לגשת אל כתביהם בזהירות, ולבדק כל פרוש לראות אם הוא עומד באותן אמדות היסודיות:

1. **התנ"ך:** תורת האלהים כמו שנגלתה על ידי נביאיו.
2. **ארבע הבשורות:** דברי ישוע ומעשיו, המראים איך הוא שמר את התורה.

אם פרוש מסים לא מתאים לכללים אלה, אין לקבל אותו כאמת.

סכום על טענה שגויה זו

הטענה שפאולוס למד שישיוע בטל את חוקי האלהים, כולל חוקי המאכל, אינה נשענת על כתובי הקדש. אין שום נבואה המנבאת מסר כזה, וישוע עצמו שמר את התורה. לכן, כל למוד הטוען להפך צריך להבדק לאור הדבר הנצחי שנגלה על ידי האלהים.

כתלמיד המשיח, עלינו לחפש אחדות עם מה שכבר נכתב ונגלה על ידי האלהים, ולא לסמוך על פרושים המטעים את מצותיו הנצחיות.

תורתו של ישוע, במילים ובדוגמה

התלמיד האמיתי של המשיח מעצב את כל חייו על פי דרכו. הוא הבהיר שאם אנו אוהבים אותו, נציית לאב ולבן. זו אינה דרישה לבעלי לב חלש, אלא לאלו שענייהם נשואות למלכות האלוהים ומוכנים לעשות כל שנדרש כדי לזכות בחיי נצח—even אם זה מביא התנגדות מחברים, הכנסייה והמשפחה. המצוות בנוגע לשיער וזקן, ציצית, מילה, שבת, ובשרים אסורים מתעלמות כמעט בכל העולם הנוצרי, ואלו שמסרבים ללכת אחרי ההמון ודאי יתקלו ברדיפה, בדיוק כפי שישוע אמר לנו (מתי 5:10). הציות לאלוהים דורש אומץ, אך הגמול הוא נצחיות.

הבשרים האסורים לפי תורת אלוהים



ארבע פרסות של בעלי חיים שונים, חלקן שסועות וחלקן שלמות, ממחישות את חוקי התורה בנוגע לבעלי חיים טהורים וטמאים לפי ויקרא יא.

חוקי התזונה של אלוהים, כפי שהם מפורטים בתורה, מגדירים במפורש אילו בעלי חיים מותר לעמו לאכול ואילו עליהם להימנע מהם. הוראות אלו מדגישות קדושה, ציות והיבדלות ממנהגים המטמאים. להלן רשימה מפורטת של הבהרים האסורים, עם אזכורים מקראיים.

1. בעלי חיים יבשתיים שאינם מעלי גירה או שאין להם פרסות שסועות

- בעלי חיים נחשבים טמאים אם חסרה להם אחת או שתיים מהתכונות הללו.
- דוגמאות לבעלי חיים אסורים:
 - גמל (*gamal*, גַּמָּל) – מעלה גירה אך אין לו פרסות שסועות (ויקרא יא:ד).
 - סוס (*sus*, סוֹס) – אינו מעלה גירה ואין לו פרסות שסועות.
 - חזיר (*chazir*, חֲזִיר) – יש לו פרסות שסועות אך אינו מעלה גירה (ויקרא יא:ז).

2. יצורים מימיים ללא סנפירים וקשקשים

- רק דגים שיש להם גם סנפירים וגם קשקשים מותרים. יצורים שחסר להם אחד מהם נחשבים טמאים.
- דוגמאות ליצורים אסורים:
 - שפמנון – חסר קשקשים.
 - רכיכות – כולל שרימפס, סרטן, לובסטר וצדפות.

- צלופחים – חסרי סנפירים וקשקשים.
- דיונון ותמנון – אין להם סנפירים או קשקשים (ויקרא יא:ט-יב).

3. עופות דורסים, נבלות ועופות אסורים נוספים

- התורה מציינת עופות מסוימים שאסור לאכול, בדרך כלל כאלה הקשורים להתנהגות טורפת או נבלות.

• דוגמאות לעופות אסורים:

- נשר (*nesher*, נֶשֶׁר) (ויקרא יא:יג).
- דאה (*da'ah*, דָּאָה) (ויקרא יא:יד).
- עורב (*orev*, עֹרֵב) (ויקרא יא:טו).
- ינשוף, נץ, קורמורן ואחרים (ויקרא יא:טז-יט).

4. חרקים מעופפים ההולכים על ארבע

- באופן כללי, חרקים מעופפים נחשבים טמאים אלא אם יש להם רגליים מפרקיות לקפיצה.

• דוגמאות לחרקים אסורים:

- זבובים, יתושים וחיפושיות.
- חגבים וארבה, לעומת זאת, מהווים יוצאי דופן ומותרים (ויקרא יא:כ-כג).

5. בעלי חיים הזוחלים על הקרקע

- כל יצור המתקדם על בטנו או שיש לו רגליים מרובות וזוחל על הקרקע נחשב טמא.

• דוגמאות ליצורים אסורים:

- נחשים.
- לטאות.
- עכברים וחרפרפות (ויקרא יא:כט-ל, יא:מא-מב).

6. חיות מתות או נבלות

- אפילו מבעלי חיים טהורים, כל פגר שמתו מעצמם או נטרפו על ידי טורפים אסור לאכילה.
- **אזכור מקראי:** ויקרא יא:לט-מ, שמות כב:ל.

7. הרבעת מינים שונים

- למרות שאינה נוגעת ישירות לתזונה, הרבעת מינים שונים אסורה, מה שמרמז על זהירות בתהליכי ייצור המזון.
- **אזכור מקראי:** ויקרא יט:ט.

הוראות אלו מדגימות את רצונו של אלוהים שעמו יהיה מובדל, יכבד אותו אפילו בבחירות התזונתיות שלו. על ידי שמירה על חוקים אלו, חסידיו מגלים ציות וכבוד לקדושת מצוותיו.